

A VÉR HATALMA.

Írta: Csia Lajos.

Jézus vévéről a Szentírás úgy beszél, mint e-világfeletti hatalomról, mely nemcsak a bűn szűgyenét veszi el, hanem hatalmát is megtéri; mely utat teremt Istenhez és Isten Szívét irántunk kiengeszteli. E-világ tudósai, kik pontosan tudni látszanak, hogy a vér miből tevődik össze, és mi szerepe van az emberi szervezetben, kimosolyogják ezt a gyermekes "vérkultuszt" és azt a vallásos mesék világába helyezik. A világ bölcsei azonban nem veszik tekintetbe, hogy a Biblia képes nyelven beszél; hogy a Biblia nyelve, a héber, telve van képekkel, melyekkel, mint tactileg felfogható dolgokkal, a láthatatlan szellemvilág valóságait jelzi és próbálja megfoghatóvá tenni. Vér alatt a Biblia a legtöbbször nem az így nevezett folyadékot érti, hanem egy láthatatlan dolgot: a LÉLEK. Világosan mutatja ezt a képes használatot III.Móza.17:11: "A húsnak lelke a vérrel együtt van. Ha adtam azt nektek az oltárra, hogy lelketeket elfedezze, mert a vér a lélekkel /lélek által/ fedez el." A megszokott -ban,-ben-es fordítás: a húsnak lelke /élete/ a vérben van", azért értelmetlen és helytelen, mert a mondat második tagjában így ennek fordítottját kell feltételeznünk: "a vér a lélekben engesztel". Helyik van hát a másikban: a lélek-e a vérben, vagy a vér a lélekben? Miután azonban a héber bő szócaka nemcsak -ban, -ben-t jelent, hanem mint Béth comitantiás -val, vel-t is, azért semmi sem akadályozza a könnyen érthető fordítást: "a lélek együtt van a vérrel" és "a vér a hozzátartozó és őt kísérő lélekkel," azaz a lélek hatalmával végezi szellemi munkásságát, a kiengesztelést. A vér hatalma ennél fogva a lélek hatalma, a vér alatt a lelket kell értenünk. Ezt az azonosságot igazolja Jel.6:9: "Láttam az oltár alján azoknak lelkét, akik az Isten beszédéért...megölettek". A földi oltár lábához a póp az áldozat kicsorgó vérént öntötte. /III.Móza.1:5,11 v.ö. 15.v./ Az oltár oldalán lecsorgó vér az oltár lábánál gyült össze. A próféta menyerei oltár lábánál lelkeket pillantott meg. A földi előfordulás a kép, az égi a valóság: a vér tehát az áldozatul meghaló lelkeket jelöli. A megölt állat vérének az oltárra öntése azt jelenti, hogy az állat lelke van az oltáron engeszteléskeppen: lélek lélekért! Hb.11:28 szerint Mózes "hittel rendelte el a pászkát és a vérkiontást", azaz a hittel, hogy Isten a meghaló Barány lelkét elfogadja az ember lelkéért cserébe. A vér alatt tehát nem a fizikai folyadékot kell értenünk, hanem a lelket, melynek testi élete össze van kötve a vér működésével.

Hogy a léleknek ilyen testi vonatkozása, sőt összeköttetése, kapcsolata, összeforrottsága, összenöttsége van, azt érdekesen mutatja Jézusnak következő szava: "Azért ezt mondom néktek: Ne szorgoskodjatok lelketek felől: mit egyetek vagy mit igyatok; se testetek felől: mivel ruháskodjatok!" /Mt.6:25/. A testi eledel tehát a léleknek szól, az használja, s a ruha szól kiváltképpen a testnek, mert azt egészíti ki. Ha az étel vagy ital kifogy, nem a test bánja, mely a halálban feloszol ugyan, de tovább is test marad és más alakot ölt, hanem az ételhiányt a lélek szenvedni meg, mely a test halálakor csapazon marad és életlehetőségét veszti el. A lélek össze van nőve a testtel, és ha a halál a kettőt elválasztja, a lélek nélkülözni kezd, ha csak valami kárpótlást az elveszített testi életért nem kap. Az eledel és ital a testben folyadékká válik, mely a szív munkája következtében az egész testet bejárja, s ennek az életfolyamnak neve: vér. A léleknek a vérre úgy van szüksége, mint az eledelre és italra; ha tehát a vér kiálik a testből, a lélek vele együtt hagyja el a testet. Ez a titokzatos közönség a vér és lélek között!

Az ótestamentumi véres áldozat értelme ez: az emberre bűnei miatt Isten haragszik, s vele együtt nem élhet; s bűn büntetése halál

De ezt a büntetést más is elviselheti az ember helyett, s akkor az ember a bűn következményei alól szabad. A halálban a lélek elveszti a bűn következményei alól/ a testi életet; a testből ki kell a léleknek mennie. A léleknek a testből való távozását jelzi, munkálja a vér kiömlése a testből. Oly kép ez, melyben a valóság is benne van. Ezért az ember bűnét elszorvódó állatnak vérént ontotta ki az, akiért meghalt az állat, s hogy a maga helyettesévé avassa, jelképesen keresztet az áldozat fejére tette /III.Móz.1:4-5/. Az állat lelke elhagyta a testet, az ember lelke a testben maradhatott. Az állat kicsorgó vérének a lélek adta a hatalmat a kiengesztelésre, mely a vérrel együtt kiment. Az oltár lábához folyó vér a tévozó lelkek hatalmát az oltárra ruházta át, s így az oltár hatalomná lett: a bűns, ki a hatalom jelképét, az oltár szarvát megfogta, mentve volt. A mennyei oltár erejét is a lábához öntött vértanu-lelkek képezik, kik magukat áldozták oda Urukért. Az oltár erejét az a vér adta, amelyet ráöntöttek, s annellyel az oltár szarvát bekenték.

A vérnek, ehhez a hatalomhoz tartozott a vér megszentelő hatása. Szent az, ami Isten számára el van különítve a közhasználatból kivéve; ami az oltárra kerül, szent; de a szent dolgokat is a vér ereje szentelte meg, az áldozat vére, mert amihhez a vér hozzáért, az Istené volt. Mikor Egyiptomban az utolsó csapás alkalmával a zsidók bekenték házuk ajtaját, a vér Isten tulajdonává tette őket, úgyhogy elsőszülötteiket, kik a népet képviselték, meg kellett váltani, hogy életben maradhassanak /II.Móz.13:1-2, IV.Móz.3:13/. A nagy engesztelő ünnepen /hosszu nap/ a főpap vérrel ment be a szentek szentjébe, ez a vér mentette őt meg és mentette meg a népet bűneinek büntetéséből, ez a vér mentő hatalma /Zsid.9:7/. A vér azonban meg is szenteli a tisztátalant /Zsid.9:13/, a sátort magát, a törvénykönyvet és a népet /Zsid.9:18-19/. A vér kötötte össze egy szövetségbe Istent és a népet /Zsid.9:20-21./

Azonban azt is olvassuk a Hébererekhez írt levélben, hogy "lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket" /Zsid. 10:4/; hogy mindez csak árnyék volt, amíg a valóság eljön; azért mikor a valóság eljött, az árnyékokra többé szükség nem volt /Zsid.8:5, 10:1, v.ö. Kol.2:16-17/. Az állat lelke nem egyenlő értékű az ember lelkével; Isten olyan áldozatra várt, amely felér a meguntendő lelkek értékével. Ez az áldozat volt az egymás után áldozott bárányok, s más állatok hosszú sora után "Isten Báránya", a názáreti Jézus. Ker.János a keresztségre jelentkező Jézusban Isten Bárányát ismerte fel /Jel.5:6,8,12,13, 6:1,16, 7:9,10,14,17, 12:1, 13:8, 13:11, 14:1, 4,10, 15:3, 17:14, 19:9, 21:9,14,22,23,27, 22:1,3/. Jézusban a pap és az áldozat egyesült, mert ő nem idegen vérrel ment be az égi Szentek Szentjébe, hanem saját kiontott vérént, azaz saját lelkét vitte be a mennybe, azt a Máriától született emberi lelket, amely minden betegségünket, fájdalomunkat magába vette a földi élete ideje alatt. /Zsid.9:12,13,25/. Hogy a lelkét vitte be a mennyei templomba az Ur, az világos abból, hogy vére a testtel együtt a földön maradt, kivéve a táboron kívül /Zsid.13,11/. Az Atya látta a Fiu megkínzott lelkét, s azt a lelket, melyet csak jelképez a vér, elfogadta egyenértékű áldozatképpen az emberek lelkéért. A "Jézus vére" kifejezés alatt tehát Jézusnak az új, feltámasztott testben az égbe behatoló lelkét kell érteni, mely a nézőknek úgy tűnt fel az égi trónteremben mint egy megölt Bárány /Jel.5:6/, de éppen áldozatáért a léleknek ország-lán-ereje volt /Jel.5:5/.

Amint a földi szentélyben a vér átruházta a maga hatalmát az oltárra, s a szervek jelezték is ezt a hatalmat; úgy Jézus kiontott vérének hatalma átment arra a véres oltárra, melyen magát megáldozta: a KERESZTRE és arra a helyre, ahol ez az oltár állott: a GOLGOTÁRA, úgyhogy a "keresztet" és a "Golgotát" is úgy szoktuk emle

getni, mint a váltság, a kiengesztelődés, a szabadulás forrása. A szellemi világban a helyek és tárgyak helyett fogalmak vannak, s így mi a kereszt és Golgota fogalmához szoktunk, mint a régi zsidó a szentélybe és az oltár asztalához szoktunk. De e fogalmak mögött ma is létező, valódi hatalom van: a mennybe ment Jézus lelke, mely 6-reztünk könyörög és a világ kormányzatával cselekszik. Míg Jézus vért, keresztjét említjük, Jézus értünk imádkozó lelkét 6-tjük elatuk. Innálfogva földi, anyag-keresztek nem segítenek, még ha anyagból vannak is, és drágakövekkel vannak is kirakva; Jézus élő lelke szabódi!

Jézus Krisztus vérének hatását az Újszövetség három főszöveg alatt fejti ki: a vér megvált, megtisztít és Istenhez közelít. Jézus vére MAGYALÉ, azaz Jézus saját lelkét adta oda váltságul, tisztasággal a mi lelkünkért, s ez az órádás azzal vált valóvá, hogy vére kifolyott; Sátánnak adtuk el magunkat, ki egy gyümölcsért, ki egy tál ételért, de ő visszaváltott minket, úgyhogy Sátánnak nincs joga már hozzánk, bűneink miatt nem vádolhat, Isten azokat Jézusért elengedte /Ef.1:7, Kol.1:14, I.ét.1:18-19, Jel.5:9/. - Jézus vére MEGTEREMT, annak a megtisztításnak kétféle értelmét és módját említi az Irás: a./ tetteink és még jóknak gondolt tetteink is szennyes ruhaként értékeltenek el bennünket; ám azáltal, hogy Jézusért Isten megbocsát, a szennyes ruha ragyogó hófehér ruhává változik rajtunk; úgy is mondja az Irás: Isten fehér ruhával ajándékoz meg minket /I.Jn.1:7, Jel.1:5, v.8. 6:11/; vagy mintha a régi maradna: megmosuk mi magunk ruhánkat a Bárány vérében /Jel.7:14/; egy bizonytalanabb olvasás szerint: megmos bennünket vérében /Jel.1:5/. b./ A megtisztítás másik módja: "lelkiszeretünk megtisztítása a hol tettektől, hogy az élő Istennek szolgáljunk" /Zsid.9:14/. A lelkiszeret egy, a szívben azaz tudatban jelentkező hang, amellyel szellemünk beszél, s nem értelmünk. Szellemünk is juthat tisztátalan szellemi befolyás alá, vagy saját lelkünk irányítja a magunk útjára; mindkét esetben életünk hamis irányba kerül. Krisztus az örökkévaló Szelleme által indítva vitte Magát áldozatul; ellenben hamis szellemi hatás hamis tettek cselekvésére indít, melyek jellemünkhé lesznek, ráfekülnek lelkünkre, s visszatartanak Krisztus követésétől. De Jézus vére eltörli a múltat, feloldoz, megvált tőle, s új életirányban új tettek véghezvitelére indulhatunk, melyekkel az élő Istent szolgáljuk, s nem az emberek kívánságait, nem e világ gonosz fejedelmének követeléseit. Jézus vére, azaz Jézus lelkével való közösségünk adja azt a tudatot, hogy nem vagyunk kötve múltunkhoz, otthagyhathjuk azt dicstelen, holt, gyümölcsötlen tetteivel együtt, s könnyű szívvel kezdhetjük az újat, a hasznosot hozót. Jézus vére farként áll közöttünk, s a világ, a bűn és a magunk múltja között, pontosabban Jézus lelke /nem Szelleme, nem a szent Szelleme, hanem Jézus személyisége, természeté/ nem engedi, hogy tőle idegen lelkiességbe kerüljünk újra bele. Jézus vére, azaz szeretése, áldozata bennünket magáévé tesz, szeretete meghódít. - Jézus vére tehát megtagaditja velünk a világot, a bűnt, és önmagunkat, és MEGTEREMT minket, mit az Irás így is fejez ki: kiengesztel Istenhez, azaz Isten törvényébe beleilleszt, szövetségbe, közösségbe visz Istennel, békességet teremt Isten a közöttünk, bevisz a szentélybe, egyezővel közelszólókká tesz. Ezek a kifejezések mind ugyanazt jelentik, az egy ténynek különböző árnyalataira mutatnak. A kiengesztel jelleg Isten haragjának jó kedvre, azaz kegyelemre való fordulását jelenti: Krisztus áldozata, kiváló vére, értünk meggyőztört lelke éppen úgy elfedi Isten szeme elől bűneinket, mint ahogy a szent sátorban a frigyléda fedő lapja, az engesztelő fedél /kappóreth, hilastérion/ elfedte a vádoló törvénytáblákat. Erre a hilastérionra lecsalta a főpap a vért, amelyet esztendőnként egyszer a szentélybe bevitt /Róm.3:25-ben engesztelő fedél van, nem engesztelő áldozat/. A ki-

gesztelődés eltünteti a harcot, s helyébe békét teremt Isten és az ember közé; békességünk alapja, biztosítéka a vér, azaz Jézus halálát: szövetségre juttatott bennünket a megbékített Istennel, örök, el nem múló szövetséget, melyben Isten értünk van, Fiát adván értünk, s mi Istenért vagyunk, áldozatul vivén magunkat neki /I.Kor.11:25; Zsid.13:20/, úgyhogy az a szövetség teljes közösséget jelent Isten kö- gyakran visszatérő emlékeztető vacsorát létesített, a tudatunkban tartására. ~~Amely mértékben megtisztulunk~~ /I.Kor.10:16/. Az Istennel való közösségben lassanként Istenhez igazodunk, Istenhez ha- sionlókká leszünk, önkénytelenül betöltjük Isten törvényét, azaz meg- igazulunk, igazságosakká leszünk /Róm.5:9/. Amely mértékben megtisz- tulunk, azaz igazságosakká válunk, oly mértékben hatolunk be a mennyi- levegőbe, oly mértékben leszünk a menny polgárai, olyan mértékben ha- tolunk be a mennyi szentek szentjébe, s leszünk Istennek házanépe, vagyis olyanok, akik közel vagyunk Hozzá /Zsid.10:19, Ef.2:13/. Mind- es Jézus vérének, azaz lelkének ajándéka.

Hogy Jézus vérének ajándéka hogyan lesz a miénk, mit kell ten- nünk, hogy magunkévá tegyük, arra nézve a Biblia a következő utata- tást adja: pozitíve meg kell hintetnünk a vérrel, innunk kell azt, meg kell magunkat mosnunk vele; negatíve nem szabad vétkeznünk az Úr vére ellen, nem szabad azt tisztátalannak állítanunk. Meghintetni a vérrel annyit jelent, mint a róla szóló ígét haligatni, azzal fog- lalkozni, azt mindig újra magunk elé állítani, hogy benne hihessünk. Amikor elhisszük, hogy Jézus vére hasznunkra válik, ezzel megmostuk magunkat vele. /Zsid.12:24, I.Pét.1:2, Jel.7:14/. Inni Jézus vérét, nem az urvacsorával kell, mert azzal már bizonyosságot teszünk arról, hogy inni szoktuk az Úr vérét, hanem egyrészt azzal, hogy hihetünk benne, másrészt azzal, hogy következményeit magunkra alkalmazzuk: mi- vel annak az állatnak a testét, amelynek véré a szentélybe vitték, kivitték a táboron kívül, és ott megégették /Zsid.13:12/: mi is kö- vetjük a vérét adó Bárányt a táboron kívül, a kapun kívül a puszta- ságba, és evilág fényéből, kitüntetéséből és jutalmaiból nem kérünk, el sem fogadunk semmit.- Aki ezt az áldozatot nem hozza meg, mert nem tartja Jézus vérét azaz lelkét arra érdemesnek, az nem becsülvén meg az Urnak vérét, azt tisztátalanná teszi, vétkezik ellene /I.Kor.11: 27, Zsid.10:29/. A tisztátalanná tevés magasabb fok, abban áll, hogy a szentségből kivesszi s a világi dolgok közé sorozza, azaz nem tulaj- donít neki isteni méltóságot. Ezt teszi az is, aki saját magát elég jónak tartja arra, hogy Isten társaságában a vér megtisztító ha- talma nélkül időszék.

A visszautasított vér, melyet ezzel tisztátalanná teszünk, szintén hatalom, de nem a jötevesre, hanem az ártásra: ha Ábel vére kiáltott Kain ellen /vagyis Ábel halálba sujtott lelke/: ha a szentek és próféták vére kiált /Jel.18:24.v.8:16:10/: mennyivel inkább kiált Jézus megtagadott vére! A gyilkosok ellen a kiontott áldozat vére épp úgy kiált, mint Jézus vére, melyet ők semmibe vesznek. /Jel.8:7,8, 11:6, 16:3,4, 6:12/.- Az emberi vér, a bűnös ember vére tehetetlen, a tehetetlenség jelvénye /I.Kor.15:50, Gal.1:16, Ef.6:12/, de az a vér, amely Jézusból folyt ki, a szabadulás forrása /Jn.19:34/. S ez a vér teszi őt sorsunk részesévé /Zsid.2:14/.